

без коріння і кохання...»
Квітне липа – так оманно...

* * *

Кожного з нас убили на цій війні:
шкіра життя старого лежить на дні,
не впізнаю себе та усе навкруг.
Де я, минула? Згинула. Серця стук,
співи, думки і вірші – усе не те.
Те, що було, те вбито. Нове росте,
наче трава з заліза крізь гострий край...
Де ж ти, навік загублений мирний рай,
інших рядків мереживо, інший світ,
тихе життя довершене, спокій літ?
Мить, що летить, мов пір'ячко, вбив снаряд,
знищено весну й літечко в пеклі страт,
більше старим не буде прийдешній світ:
спогади, тільки спогади, тільки сни,
інші зболілі душі і крил кістяк...
Так, як було, не буде, не вийде так,
так, як було, не буде, ніколи, ні –
кожного з нас убили на цій війні.

* * *

Ми ляжемо поряд в високу траву,
щоб нас не узріли цікаві,
щоб ти відчував мене – теплу, живу,
щоб я відчувала тебе наяву –
ніхто не побачить, бо трави...
В очах золотітиме сонячна ртуть,
цілунок вустами плистиме,
і птаха у небі прокреслить маршрут,
і разом забудем війну, мов мару –
і травами станем густими...
Гарячі і спрагли зів'ються тіла

так солодко, пристрасно, тісно...
Скажи, чи я справді до тебе була,
чи я народилась отут від тепла,
мов птаха закохана пісня?
Обійми твої – то гірчиця і мед,
сіль, цукор і перець духмяний,
ти ними щоразу лікуєш мене,
і усмішка раптом осяє сумне
обличчя, загояться рани...
Ходімо, коханий, у трави густі –
ніхто не порушить наш спокій,
я в очі твої зазирну золоті,
тебе цілуватиму я, ну, а ти –
хто знає, бо трави ж високі...

МОЛИТВА

Не вишивай по чорному
та й чорними нитками –
залиш у хмарах сонечко,
благословення з нами...
Ми діти – як без світла нам
на білім світі жити?
Ми діти перелякані –
твої, о Боже, діти...
Ми сваримось, ми любимось,
цілуємось і плачем...
Ми, може, надто людяні
у світі цім пропащім?
Ми, може, нерозважливі
та досі – недорослі,
і важко нам наважитись,
і справдитись непросто?
Ми, може, надто любимо
життя, а так не можна?
Скажи, за що це лихо нам,
скажи, як знаєш, Боже!